

Chiều nay, hấn lại say, chéch choáng men cay, hấn tự hỏi yêu một người là phải như thế nào, tại sao yêu, yêu lắm, yêu hoài mà vẫn mất? Hấn đâu có sai! Bộ yêu nhiều, yêu say đắm là sai trái hay sao?

Hấn bước đi giữa bóng chiều hoàng hôn chéch choáng đang dần ngả xuống mặt đường, hấn trở nên bé xíu, cô quạnh giữa cái thành phố chật chội đông đúc này. Người tuôn ra từ các ngã đường, không khí sặc nức mùi khói xe ngộp ngạt đến khó thở. Chiều, chiều rồi, hấn cứ đi như người mộng du giữa cõi trần, không lý trí, không hướng đi, thứ men cay nồng cứ thế mà dần từng bước chân, hấn bỗng thấy mình bơ vơ, trơ trọi đến lạ.

Hấn thất tình. Đó là cái lý do đầu tiên mà người ta nhìn vào hấn ắt sẽ đoán được. Hấn say khướt, đôi mắt lúc nào cũng mờ mờ, đắm chiều như thể mơ về một nơi xa xăm lắm. Quần áo hấn xộc xệch, chiếc áo sơ mi trắng nhàu nát, hoen ố phen bung ra những 3 cái nút. Cả đôi dép mang vào chân mà hấn còn để lạc mất một chiếc thì thử hỏi sao mà có thể giữ được ai với cái bộ dạng rêu rĩ này. Người trong xóm thấy vậy, thường khuyên đôi ba lời khi đụng mặt rằng : " Đứa này không được thì còn đứa khác, mắc gì bây phải tự làm khổ bản thân mình". Hấn nghe thấy rồi để đó chứ cũng chẳng thấm tháp gì, hơi đâu mà nghe lời người dưng.

Hấn yêu. Mỗi tình đầu trong sáng cũng như bao cô cậu học trò khác khi cắp sách đến trường, đó là cái thời mà học sinh đèo nhau đi đi về về trên chiếc xe đạp cọc cạch. Thời còn bên nhau giữa nắng oi ả như chảo lửa đỏ khắp cả mặt đường, bên nhau những chiều mưa đầu mùa mang hương thoang thoang của phượng vĩ vừa chớm nở, trinh nguyên và thanh khiết. Lúc đó đâu ai nghĩ nhiều về tương lai, về cuộc sống sau này, chỉ biết thấy nhau thì thích thích, thương thương, ấy rồi muốn cùng nhau đi đi về về, cùng nhau vào lớp, cùng nhau tan học, muốn có ai đó quan tâm một cách lén lút, trộm nhìn nhau trong lớp học, đưa vội nhau chai nước, bịch bánh trắng trộn vào giò ra chơi. Thế thôi, hấn không nhớ gì nhiều ngoài những kỉ niệm ấy, hấn chỉ giữ lại những gì đẹp, rất đẹp thôi, vậy mà giờ nó cũng bắt đầu tan biến. Hấn sắp quên nó cũng như quên cây bút, cục tẩy mỗi lần tan lớp.

Hấn yêu. Yêu ai không yêu, lại đi yêu một cô gái có nhiều vết chai sạn trong tâm hồn, một cô gái đã nhiều lần đổ vỡ, nhiều lần gục ngã. Với hấn, cô là mối tình đầu, với cô, hấn là mối tình thứ năm thứ sáu. Khi con người ta đã trải qua quá nhiều nỗi đau trong tình yêu, người ta có xu hướng bất cần và chỉ tìm đến tình yêu như một thứ giải khuây cảm xúc. Và cô biết, đối tượng của cô không là hấn, đó phải là một chàng trai sành đời, đào hoa, lắm mồm mép có thể làm cho cô vui mọi lúc và đá văng khi cô cần, đó không phải một anh chàng cục mịch, thật thà mười tám tuổi chưa mảnh tình vắt vai. Nếu chọn cô làm tình đầu, ắt hẳn hấn sẽ buồn lắm vì mối tình đầu mà, " thương một đời đâu phải tạm thương"

Cái gì tới rồi cũng tới. Cô không cho hấn một tình yêu cuồng nhiệt như đã từng, nhưng thay vào là cái tình cảm rất thực, rất dai dẳng, nhẹ nhàng. Cái thương nó thấm tháp hơn cái yêu nhiều lắm. Thương cái sự hiền lành chất phác, cô thương cái tính thật thà.

Ấy vậy mà một năm qua đi, mọi thứ vẫn vậy, vẫn cái tình đó, vẫn là hấn, vẫn là cô, thế nhưng cái thương nhỏ ngày càng lâu, càng nhiều thì nó thành cái thương lớn, cứ như một cái ly, nước đổ vào hoài thì có lúc phải tràn thôi. Cũng như những người đàn ông từng làm tan nát trái tim cô:

Hấn bắt đầu làm cô khóc vì những chuyện chẳng ra sao, chẳng đáng có.

Hấn làm cô mất mặt với bạn bè vì những lần không vừa ý, hấn làm lì, hấn học ra mặt khiến cả bọn mất vui.

Hắn cọc tính, nóng nảy và bảo thủ. Không còn ân cần, không chiều chuộng, và cố gắng ép người yêu mình vào một cái khuôn do hắn tự đặt ra.

Hắn sẵn sàng dừng lại giữa lòng đường ngay đêm 30 Tết, ném cả xấp tiền vào mặt cô chỉ vì cô vừa nói những lời hắn không muốn nghe

Hắn giận, giận điên người, hắn chở cô vào một bãi tha ma cạnh bờ sông, nơi mà xung quanh là những cây lau vượn mình đón gió không một bóng người, hắn muốn cô sợ và bắt đầu van xin, hắn lấy ngón trỏ, quệt một dòng nước mắt đang chảy ra trên khuôn mặt cô và ném thử xem nó có vị mặn hay không, có phải cô khóc thật hay chỉ đang là giả dối.

Hắn yêu cô đến mức phát điên, yêu điên cuồng đến nỗi sẽ tìm đến cái chết nếu cô quyết định buông ra hai chữ chia tay

Càng ngày, người ta sợ hắn hơn là yêu. Sợ cái tình yêu quá lớn, lớn đến mức ngọt thở và có thể chết nghẹt bất cứ lúc nào.

Cô trốn chạy cùng những nỗi sợ hãi, bỏ lại phía sau hắn bơ vơ như củi lạc giữa dòng chẳng biết bám víu vào đâu. Hắn dọa chết nếu cô không quay lại, hắn đứng cả đêm ngoài đầu ngõ chỉ để mong gặp cô, hắn lèo đèo theo sau mỗi lần cô đi học. Cũng rắn thật bại, hắn trở nên mềm mỏng, hắn gọi nhớ lại những kỉ niệm trên chiếc xe đạp cọc cạch, hắn nhắc nhớ những lời yêu thương ngọt ngào. Nhưng tất cả đều vô vọng, hắn thất bại trên chính trò chơi mình đã bày ra, cô đi không một lần ngoảnh lại xem hắn như thế nào, đã yếu đuối, đã vật vờ ra sao. Người gì mà ác, hắn đã thâm nguyên rửa, hắn thề sẽ có một ngày cô tàn tạ quay về van xin tình yêu mà cô đã nhẫn tâm vứt bỏ, hắn hận, lửa hận cứ ngùn ngụt bốc lên, hắn đau đớn lắm, hắn đi nói với tất cả bạn bè, hắn bảo cô phụ tình hắn, cô là người giả dối, cô lừa gạt con tim hắn, dày vò, bóp nghẹn cho đã đời rồi quăng đi không thương tiếc, hắn có chết cũng là do cô gây ra, cô phải hối hận suốt cả cuộc đời.

Chiều nay, hắn lại say, chềch choáng men cay, hắn tự hỏi yêu một người là phải như thế nào, tại sao yêu, yêu lắm, yêu hoài mà vẫn mất? Hắn đâu có sai! Bộ yêu nhiều, yêu say đắm là sai trái hay sao?

Hắn ngược nhìn lên, bầu trời vẫn hồng thắm, hoàng hôn phủ đầy cả một góc. Hắn nhớ lại ngày xa xưa, có ai đó đã từng rất thích ngắm hoàng hôn, mỗi buổi chiều tan học, hai đứa ngồi trên chiếc xe đạp cũ mèm, hai que kem, vừa ăn vừa ngắm hoàng hôn, trò chuyện tíu tít. Sâu trong đôi mắt ấy, hắn thấy được cả bầu trời hoàng hôn tím, bầu trời của khát khao tự do, vùng vẫy và cả màu buồn của những hoài bão vừa chớm nở đã bị ai đó dập tắt đi.

Hắn chết. Chết thật. Cả xóm nháo nhào lên vì tin hắn chết, người dân tìm thấy hắn nằm vát vương bên đường, người ướt sũng, cứng đờ vì trận mưa đêm qua. Hắn say quá rồi, chắc vì say nên bạ đâu nằm đó, rồi trúng gió chứ thật tâm hắn cũng chẳng muốn chết làm gì, người ta cũng có quay lại đâu. Chắc trong giấc mơ đêm qua, hắn cũng có nhớ, có mơ về cái ngày xưa cũ, lần mò đường đi tìm lại chính mình.

Khả Du